

го да поиска. Но, като помисли една минута, отвори уста: „Господи, щомъ си толко̀ва добъръ, направи тѣй, че, който седне на стола, на който седѣ ти у дома, да не може да стане до тогава, до когато не го освободя азъ“.

Свети Петъръ се засмѣ на това желание, но Исусъ Христосъ пакъ благослови: „Да бжде така, както искашъ ти“.

Следъ това се раздѣлиха. Исусъ Христосъ и св. Петъръ поеа своя пѣть по земята, а ковачътъ се върна веселъ и радостенъ у дома си.

И стана тѣй, както му обеща Исусъ Христосъ. Всички около него бѣха отдавна умрѣли, а само той единъ още се радваше и на здраве, и на бодростъ, като продължаваше да си работи все така, както е работилъ и на младини. Но нѣма нищо безъ край на тоя свѣтъ. Минаха се и стотѣхъ години. Единъ день смъртъта дойде и почука на вратата на ковача.

— Кой чука?

— Азъ, смъртъта. Ида да ти взема душата.

— О, добре дошла, добре дошла! Че заповѣдай вжтре де! — посрѣщна я радостно и засмѣно ковачътъ. Вижда се, че доста си се изморила. Тѣй ами, малко ли е то, да обикаляшъ свѣта и да вземашъ душитѣ на людетѣ. Моля ти се, поседни малко на оня столъ, пѣкъ азъ да поразтребя изъ стаята. Поне тя да е наредъ, когато трѣгна съ тебе за оня свѣтъ.

Смъртъта не чака дълго да я канятъ и седна на стола, безъ да подозира нѣщо. Ковачътъ прихна да се смѣе: „Сега седи на тоя столъ и си почивай, колкото си искашъ. Отъ него не можешъ се дигна, докато азъ не ти разреша“.

Смъртъта започна да се върти насамъ-нататѣкъ, да скимти отъ мжка, да тропа съ костеливитѣ си крака, да скърца съ жби, но нищо не помогна. Ще не ще, трѣбваше да стои на мѣстото си като закована.

Ковачътъ се смѣеше на нейнитѣ усилия да стане отъ стола така, че трѣбваше да се улови за коремъ. После заключи вратата и излѣзе да се разходи, доволенъ и радостенъ, че вече смъртъта нѣма да се изпрѣчи по пѣтя му. Но неговата радост не бѣше за дълго, и скоро трѣбваше да разбере, колко се е заблуждавалъ.

Ковачътъ имаше едно добре уоено прасе и реши да го заколи, за

